A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2016. március 17.*

„Előzetes döntéshozatal — Adózás — Hozzáadottérték-adó — 2006/112/EK irányelv — A 135. cikk (1) bekezdésének a) pontja — Adómentesség a biztosítások területén — A »biztosítási« ügylet és az »[ezen ügyletekhez] tartozó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatások« fogalma — A biztosítóintézet nevében és javára nyújtott kárrendezési szolgáltatások”

A C-40/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Lengyelország) a Bírósághoz 2015. február 2-án érkezett, 2014. november 19-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Minister Finansów**

és

az **Aspiro SA**, korábban BRE Ubezpieczenia sp. z o.o.

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, A. Arabadjiev, J.-C. Bonichot, C. G. Fernlund (előadó) és S. Rodin bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. december 2-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Minister Finansów képviseletében B. Rogowska-Rajda, J. Kaute és M. Lubiński, meghatalmazotti minőségben,

– az Aspiro SA képviseletében M. Szafarowska, T. Michalik és M. Spychalski adótanácsadók,

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna és K. Maćkowska, meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében L. Christie és S. Brandon, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: E. Mitrophanous barrister,

* Az eljárás nyelve: lengyel.

– az Európai Bizottság képviseletében L. Lozano Palacios és M. Owsiany-Hornung, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2015. december 23-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL L 347., 1. o.; a továbbiakban: héairányelv) 135. cikke (1) bekezdése a) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Minister Finansów (pénzügyminiszter) és az Aspiro SA, korábban BRE Ubezpieczenia sp. z o.o. (a továbbiakban: Aspiro) között az Aspiro által egy biztosítóintézet nevében és javára nyújtott kárrendezési szolgáltatásokra vonatkozó hozzáadottérték-adó (héa) mentességgel kapcsolatos adójogi állásfoglalás tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja így rendelkezik:

„A tagállamok mentesítik az adó alól a következő ügyleteket:

a) a biztosítási és viszontbiztosítási ügyletek, beleértve az ehhez tartozó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatásokat.”

4 A 135. cikk (1) bekezdésének a) pontja a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.) 13. cikke B része a) pontjának felel meg, amelynek helyébe lépett.

5 A héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) és f) pontja két másfajta ügylet adómentességét is előírja:

„d) azon ügyletek, beleértve a közvetítést is, amelyek betétre, folyószámlára, fizetésre, átutalásra, követelésre, csekkre és egyéb átruházható értékpapírra vonatkoznak, kivéve a követelésbehajtást;

[...]

f) azon ügyletek, beleértve a közvetítést is – kivéve a kezelést és a letéti kezelést –, amelyek részvényekre, gazdasági társaságokban vagy egyesületekben való részesedésre, kötvényekre vagy egyéb értékpapírokra vonatkoznak, az áruk feletti rendelkezési jogot megtestesítő értékpapírok, valamint a 15. cikk (2) bekezdésében említett jogok, illetve értékpapírok kivételével”.

A lengyel jog

6 Az árukat és szolgáltatásokat terhelő adóról szóló 2011. március 11-i törvénynek (ustawa o podatku od towarów i usług) az alapügy tényállására alkalmazandó változata (Dz. U. 2011. 177. sz., 1054. alszám; a továbbiakban: héatörvény) 43. cikke (1) bekezdésének 37. pontja előírja:

„Adómentesek a biztosítási és viszontbiztosítási szolgáltatások, a biztosítási és viszontbiztosítási szolgáltatások nyújtása keretében nyújtott közvetítési szolgáltatások, valamint a biztosító által az általa kötött biztosítási szerződések keretében mások javára nyújtott szolgáltatások, a biztosítási és viszontbiztosítási szerződések teljesítésével összefüggésben szerzett jogok átruházása kivételével."

7 Ugyanezen törvény 43. cikkének (13) bekezdése értelmében:

„Az adómentesség az (1) bekezdés 7. és 37–41. pontjában említett szolgáltatások önálló egységet alkotó és az (1) bekezdés 7. és 37–41. pontja szerinti adómentes szolgáltatások nyújtására jellemző és ahhoz nélkülözhetetlen részét képező szolgáltatások nyújtására is vonatkozik."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

8 A Varsóban székhellyel rendelkező Aspiro héaalany. Egy biztosítóintézettel kötött szerződés alapján, annak nevében és javára nyújt átfogó kárrendezési szolgáltatásokat. Az érintett káresemény jellegétől függő átalánydíjazásban részesül.

9 A kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy az Aspiro nem minősül biztosítóintézetnek, biztosítási ügynöknek vagy képviselőnek. Kiemelendő, hogy a biztosítottakkal szemben nem felelős. Az említett szerződés keretében az alábbi 18 ügyletet végzi, ezek közül azonban egyeseket egy külső alvállalkozóra ruház át:

– a kárbejelentések felvétele;

– a káresemények rögzítése információs rendszerben, valamint a kárrendezés során összegyűjtött adatok frissítése;

– a káresemények okainak és körülményeinek megállapítása, a vagyontárgy és a káresemény színhelyének szemléje, a kért dokumentáció elkészítése, a felelősség, valamint a kár és a kártérítés összegének megállapításához szükséges intézkedések megtétele, továbbá a biztosítás kedvezményezettjének járó egyéb szolgáltatások nyújtása;

– az ügyfelekkel való levelezés, a károsultakkal vagy biztosítottakkal szemben fennálló jogi értesítéseket és a kárrendezési folyamatban részt vevő egyéb szervezetekkel folytatott levelezést is beleértve;

– a káresemények aktáinak érdemi elintézése, az összegyűjtött dokumentumok elemzése és érdemi döntés meghozatala;

– műszaki értékelés és esetleges további értékelések közlekedési balesetek esetén;

– a kár mértékét bizonyító fotódokumentáció elkészítése;

– másolatok készítése a kárbejelentéshez szükséges dokumentumokról;

– a kártérítés vagy egyéb ellátások iránti igények vizsgálatához szükséges teljes dokumentáció előkészítése;

– a kárra vonatkozó dokumentáció archiválása;

– a biztosítási szerződés jogosultjának részletes tájékoztatása a kárrendezésről és a jogosult jogairól;

– eljárások kezdeményezése harmadik személyekkel szemben, a bírósági eljárások kivételével;

– a kárrendezéssel kapcsolatos kifogások és panaszok vizsgálata;

– a káreseményre vonatkozó iratoknak az érintett kedvezményezett rendelkezésére bocsátása;

– számítógépes átutalások és kiutalások előkészítése;

– a kárrendezéssel kapcsolatos levelek küldése és fogadása;

– a kárrendezésre vonatkozó beszámoló elkészítése az ügyfél kérelmére;

– a károk megfelelő rendezéséhez szükséges és a fent említett tevékenységekkel összefüggő egyéb cselekmények elvégzése.

10 Az Aspiro arra irányuló adójogi állásfoglalást kért a pénzügyminisztertől, hogy a héatörvény alkalmazásában adómentesek-e az általa nyújtott kárrendezési szolgáltatások.

11 Az Aspiro szerint az általa egy biztosítóintézet nevében és javára, felhatalmazás alapján végzett ügyletek a lengyel jog értelmében vett biztosítási ügyleteknek minősülnek. Ezen ügyletek az e biztosítóintézet tevékenységéhez kötődő és az e tevékenység folytatásához nélkülözhetetlen különálló és önmagában vett célkitűzéssel nem rendelkező egységet képeznek. Az Aspiro azt állítja, hogy ezen ügyletek olyan összetett jellegű egységes szolgáltatásnyújtásnak minősülnek, amelyet teljes egészében mentesíteni kell az adó alól.

12 2012. augusztus 31-i állásfoglalásában a pénzügyminiszter csak részben adott helyt az Aspiro álláspontjának. Úgy ítélte meg, hogy kizárólag az ügyletek ötödik kategóriája, nevezetesen a káresemény aktáinak érdemi elintézése – amely a vonatkozó dokumentáció elemzését és a káresemény fedezésére vonatkozó döntést foglalja magában – minősül biztosítási ügyletnek. A pénzügyminiszter szerint az Aspiro által végzett összes többi ügylet a kárrendezéshez kapcsolódik, azonban nem minősülnek biztosítási ügyleteknek. E miniszter szerint ezek az ügyletek következésképpen nem adómentesek, mivel műszaki és adminisztratív jellegűek, és a biztosítási ügyletektől eltérő tevékenységek keretében is végezhetők.

13 Az Aspiro megtámadta ezt az állásfoglalást a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (varsói vajdaság közigazgatási bírósága) előtt. E bíróság helyt adott a keresetnek, és megsemmisítette az említett állásfoglalást, megállapítva, hogy a lengyel jogalkotó az adómentességet a héairányelv előírásait meghaladóan terjesztette ki, ugyanakkor azt is kimondta, hogy a pénzügyminiszter az adóalannyal szemben nem szabhat az ezen irányelv előírásainál szigorúbb feltételeket.

14 A pénzügyminiszter felülvizsgálat iránti kérelmet nyújtott be ezen ítélettel szemben.

15 Mivel kétségeket táplált azon kérdéssel kapcsolatban, hogy az olyan rendelkezés, mint a héatörvény 43. cikkének (13) bekezdése tévesen terjeszti-e ki a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját, és hogy az Aspiro által nyújtottakhoz hasonló szolgáltatások adómentesek lehetnek-e, a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy döntött, hogy az eljárást felfüggeszti, és az alábbi kérdést terjeszti előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy az e rendelkezés szerinti adómentesség kiterjed a jelen ügyben szereplőhöz hasonló olyan szolgáltatásokra, amelyeket harmadik személy nyújt valamely biztosítóintézet részére a biztosító nevében és javára, minek körében a harmadik személy nem áll jogviszonyban a biztosítottal?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

Az elfogadhatóságról

16 Az Aspiro azt állítja, hogy az alapeljárás kizárólag nemzeti jogi értelmezési kérdésre irányul, következésképpen nem vonatkozik az uniós jogra. E társaság szerint az előterjesztett kérdés ily módon nem releváns e jogvita megoldása szempontjából, tehát elfogadhatatlan. Az Aspiro hangsúlyozza, hogy még abban az esetben is, ha a héatörvény 43. cikkének (13) bekezdése egy további, a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontjában nem szereplő adómentességet ír elő, a nemzeti hatóságok nem írhatnak elő az ezen irányelvnél szigorúbb rendelkezéseket.

17 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság és a nemzeti bíróság között az EUMSZ 267. cikkel létrehozott együttműködés keretében kizárólag az ügyben eljáró és a meghozandó határozatért felelős nemzeti bíróságok feladata annak eldöntése, hogy az ügy sajátos jellemzőire tekintettel az ítélet meghozatalához szükség van-e az előzetes döntéshozatalra, és hogy a Bíróságnak feltett kérdés releváns-e. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdés az uniós jog értelmezésére vonatkozik, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni. A Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróság által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre irányuló döntést, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (lásd: PreussenElektra ítélet, C-379/98, EU:C:2001:160, 38. és 39. pont; Melki és Abdeli ítélet, C-188/10 és C-189/10, EU:C:2010:363, 27. pont).

18 A jelen ügyben arra kell emlékeztetni, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak az a feladata, hogy a nemzeti jogot a lehető legteljesebb mértékben az uniós jog – a jelen esetben a héairányelv – fényében értelmezze (lásd többek között: Pfeiffer és társai ítélet, C-397/01–C-403/01, EU:C:2004:584, 113. pont). Mivel e bíróság egy olyan nemzeti rendelkezéssel kapcsolatban terjesztett elő kérdést, amelynek kedvezményére az alapügy keretében hivatkoznak, és amely a héairányelvet ülteti át, egyáltalán nem nyilvánvaló, hogy a Bíróság elé terjesztett, ezen irányelv értelmezésére irányuló kérdés nem releváns e jogvita megoldása tekintetében.

19 Mindezek alapján az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés elfogadható.

Az ügy érdeméről

20 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a héairányelv 135. cikkének (1) bekezdésében foglalt adómentességek leírására használt kifejezéseket szigorúan kell értelmezni, tekintettel arra, hogy kivételnek minősülnek azon általános elvhez képest, amely szerint az adóalany által ellenszolgáltatás fejében teljesített valamennyi szolgáltatásnyújtás után héát kell fizetni (lásd: BGŻ Leasing ítélet, C-224/11, EU:C:2013:15, 56. pont).

21 Ahhoz, hogy választ lehessen adni az előterjesztett kérdésre, azt kell megvizsgálni, hogy az Aspiro által folytatott tevékenységhez hasonló kárrendezési tevékenység lényege „biztosítási ügyletek” végrehajtása-e, vagy azt úgy kell-e tekinteni, mint a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett „ehhez tartozó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatásokat”.

22 Először is, a biztosítási ügyleteket illetően arra kell emlékeztetni, hogy a biztosítási ügyletet az általánosan elfogadott fogalom szerint az a tény jellemzi, hogy a biztosító előre fizetendő díj ellenében vállalja, hogy a fedezett biztosítási esemény bekövetkezése esetén a szerződéskötéskor rögzített szolgáltatást nyújtja a biztosított részére (CPP-ítélet, C-349/96, EU:C:1999:93, 17. pont; Taksatorringen -ítélet, C-8/01, EU:C:2003:621, 39. pont).

23 A Bíróság megállapította, hogy a „biztosítási ügyletek” kifejezés nem kizárólag a biztosítók által végzett ügyletekre vonatkozik, és főszabály szerint kellően tág ahhoz, hogy magában foglalja valamely biztosítási fedezet olyan adóalany általi nyújtását, amely maga nem biztosító, de kollektív biztosítás keretében az ügyfelei számára ilyen fedezetet nyújt olyan biztosító szolgáltatásait használva, amely vállalja a biztosított kockázatot. Mindazonáltal az ilyen ügyletek jellegükből adódóan azzal járnak, hogy szerződéses kapcsolat jön létre a biztosítási szolgáltatás nyújtója és a biztosított, tehát azon személy között, akinek kockázatait a biztosítás fedezi (lásd: Taksatorringen-ítélet, C-8/01, EU:C:2003:621, 40. és 41. pont).

24 Márpedig a jelen ügyben az olyan szolgáltató, mint az Aspiro, a biztosítottal szemben nem saját maga vállal kötelezettséget arra, hogy valamely kockázat fedezetét garantálja számára, és semmiféle szerződéses jogviszony nem köti a biztosítotthoz.

25 Következésképpen, jóllehet az alapügyben szóban forgó kárrendezési szolgáltatás, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság részletezte, a biztosítási ügylet egyik lényegi elemének minősül, mivel az – a jelen esetben – magában foglalja a felelősség és a kár meghatározásának összegét, valamint az arról szóló döntést, hogy fizessenek-e, vagy sem, kártérítést a biztosított számára, meg kell állapítani, hogy ez, az egyébként a biztosító számára nyújtott szolgáltatás, nem minősül a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett biztosítási ügyletnek.

26 Ezt a megállapítást egyébiránt annak szükségessége is alátámasztja, hogy – amint arra a jelen ítélet 20. pontja is emlékeztet – az általános héarendszertől való eltéréseket szigorúan kell értelmezni.

27 Az említett megállapítást az Aspiro és a lengyel kormány azon érve sem cáfolja meg, miszerint a biztosítási ügyleteknek a héa tekintetében történő kezelését a pénzügyi szolgáltatásokra alkalmazandó kezeléshez kell igazítani. E társaság és e kormány szerint, tekintve, hogy a kárrendezési szolgáltatásoknak, bár külön egységet alkotva a biztosítási ügylet kulcsfontosságú elemét képviselik, a pénzügyi szolgáltatások tekintetében elfogadott megoldáshoz hasonlóan a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt adómentességben kellene részesülniük. Ezt az elemzést szerintük a Bizottság által 2007. november 28-án előterjesztett, a biztosítási szolgáltatások és a pénzügyi szolgáltatások kezelése tekintetében a 2006/112 irányelv módosításáról szóló tanácsi irányelvre vonatkozó javaslat is megerősíti.

28 E tekintetben a Bíróság egy, a pénzügyi intézményekre vonatkozó ítéletben már megállapította, hogy ha az átfogó jelleggel értékelt, nyújtott szolgáltatások – az adott esetben bizonyos informatikai szolgáltatások – elkülönülő egységet képeznek, és megfelelnek a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) és f) pontjában előírt speciális és alapvető funkcióknak, az e rendelkezésben biztosított adómentességben részesülnek (lásd ebben az értelemben: SDC-ítélet, C-2/95, EU:C:1997:278, 66. pont).

29 Mindazonáltal a Bíróság úgy határozott, hogy a pénzügyi szolgáltatásokkal fennálló analógia nem alkalmazható a biztosítási ügyletek területén, és kiemelte a héairányelvnek a kizárólag a szoros értelemben vett biztosítási ügyletekre vonatkozó 135. cikke (1) bekezdése a) pontja és az ezen irányelv

135. cikke (1) bekezdésének a meghatározott banki ügyletekre „vonatkozó” ügyleteket érintő d) és f) pontja megfogalmazása közötti különbségét (lásd ebben az értelemben: Taksatorringen-ítélet, C-8/01, EU:C:2003:621, 43. pont).

30 Egyébiránt, mivel a jelen ítélet 27. pontjában említett 2007. évi irányelvjavaslatot a Tanács nem fogadta el, az mindenképpen irreleváns a hatályos jog értelmezése tekintetében, tehát nem igazolhatja a héairányelv 135. cikke (1) bekezdése a) pontjának – az ezen irányelv 135. cikke (1) bekezdése d) és f) pontjának analógia útján történő értelmezésén alapuló – értelmezését.

31 Ezenfelül meg kell állapítani, hogy az adósemlegesség elve nem teszi vitathatóvá a jelen ítélet 25. pontjában tett megállapítást. Amint azt a főtanácsnok is megjegyezte indítványának 28. pontjában, ez az elv – egyértelmű rendelkezés hiányában – nem teszi lehetővé valamely adómentesség hatályának kiterjesztését. Az említett elv ugyanis nem olyan elsődleges jogi szabály, amely meghatározhatja az adómentesség érvényességét, hanem egy értelmezési elv, amelyet az adómentességek szigorú értelmezésének elvével együttesen kell alkalmazni (lásd ebben az értelemben: Deutsche Bank ítélet, C-44/11, EU:C:2012:484, 45. pont).

32 Másodsorban azt kell megvizsgálni, hogy az alapügyben szóban forgó szolgáltatásnyújtások „[biztosítási ügyletekhez] tartozó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatások[nak]” minősülnek-e, és ennek alapján mentesíteni lehet-e ezeket az adó alól.

33 Egyfelől a „[biztosítási ügyletekhez] tartozó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatások” fogalmát illetően meg kell állapítani, hogy – amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 31. pontjában – az „ehhez tartozó” kifejezés meglehetősen tág, és minden olyan szolgáltatást magában foglalhat, amelynek célja biztosítási ügyletek, különösen a kárrendezés elvégzése.

34 Másfelől, azon feltételt illetően, miszerint az érintett ügyleteket „biztosítási ügynököknek és képviselőknek” kell megvalósítaniuk, azt kell megvizsgálni, hogy az Aspiróhoz hasonló szolgáltató tevékenysége – amelynek lényege, hogy a biztosító nevében és javára kárrendezést végez – az ilyen ügynökök és képviselők által folytatott tevékenységnek minősül-e.

35 E tekintetben nem meghatározó azon körülmény, miszerint – a tényeknek a kérdést előterjesztő bíróság általi ismertetése alapján – az Aspiro nem minősül sem biztosítási ügynöknek, sem képviselőnek. E társaság formális minősítése ugyanis nem elegendő annak meghatározásához, hogy tevékenysége az adómentesség hatálya alá tartozik-e, vagy sem.

36 Amint azt a Bíróság már megállapította, a szóban forgó tevékenységek tartalmát kell megvizsgálni (lásd ebben az értelemben: Arthur Andersen ítélet, C-472/03, EU:C:2005:135, 32. pont; Abbey National ítélet, C-169/04, EU:C:2006:289, 66. pont; J.C.M. Beheer ítélet, C-124/07, EU:C:2008:196, 17. pont).

37 E vizsgálathoz két feltétel szükséges. Először is, a szolgáltatónak jogviszonyban kell állnia a biztosítóval és a biztosítottal (Taksatorringen-ítélet, C-8/01, EU:C:2003:621, 44. pont). E jogviszony kizárólag akkor lehet közvetett, ha a szolgáltató a biztosítási ügynök vagy képviselő alvállalkozója (lásd ebben az értelemben: J.C.M. Beheer ítélet, C-124/07, EU:C:2008:196, 29. pont). Másodsorban, tevékenységének rendelkeznie kell a biztosítási közvetítés olyan alapvető jellemzőivel, mint az ügyfelek felkutatása és az ügyfelek, valamint a biztosító közötti kapcsolatteremtés (lásd ebben az értelemben: Arthur Andersen ítélet, C-472/03, EU:C:2005:135, 33. és 36. pont).

38 E feltételek egyikét teljesíti az olyan szolgáltató, mint az Aspiro. Az ilyen szolgáltató ugyanis közvetlen jogviszonyban áll a biztosítóintézettel, hiszen tevékenységét annak nevében és javára gyakorolja, és közvetett jogviszonyban áll a biztosítottal a káresemények vizsgálatának és kezelésének keretében.

39 Ezzel szemben az említett feltételek közül a második, a biztosítási ügynökök és képviselők, illetve alvállalkozóik által nyújtott szolgáltatásokra vonatkozó feltételt illetően, e szolgáltatásoknak a biztosítási ügynök vagy képviselő fő tevékenysége jellegéhez kell kapcsolódnia, amelynek lényege az ügyfelek felkutatása, valamint az ügyfelek és a biztosító közötti kapcsolatteremtés biztosítási szerződések megkötése céljából (lásd többek között: Taksatorringen-ítélet, C-8/01, EU:C:2003:621, 45. pont; Arthur Andersen ítélet, C-472/03, EU:C:2005:135, 36. pont; J. C. M. Beheer ítélet, C-124/07, EU:C:2008:196, 18. pont). Az alvállalkozót illetően az a lényeges, hogy az részt vegyen a biztosítási szerződések megkötésében (lásd ebben az értelemben: J.C.M. Beheer ítélet, C-124/07, EU:C:2008:196, 9. és 18. pont).

40 Márpedig az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan tevékenység, amelynek lényege a biztosító nevében és javára történő kárrendezés, semmiképp nem kapcsolódik az ügyfelek biztosítási szerződések megkötése céljából történő felkutatásához, valamint az ügyfelek és a biztosító közötti, ugyanezen céllal történő kapcsolatteremtéshez.

41 Ebből következik, hogy az ilyen tevékenység nem tartozik a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett „biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatások” közé.

42 Az Arthur Andersen ítélet (C-472/03, EU:C:2005:135) alapját képező ügyben vitatott szolgáltatásokhoz hasonlóan az Aspiróhoz hasonló szolgáltató által nyújtott kárrendezési szolgáltatásokat nem valamely biztosítási képviselő által nyújtott szolgáltatásként, hanem a biztosítóintézetek által gyakorolt tevékenységek kiszervezéseként kell elemezni (lásd ebben az értelemben: Arthur Andersen ítélet, C-472/03, EU:C:2005:135, 38. pont).

43 E körülményekre figyelemmel, az Egyesült Királyság Kormányának álláspontjával ellentétben, nem szükséges „a biztosítási közvetítésnek” a biztosítási közvetítésről szóló, 2002. december 9-i 2002/92/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003. L 9., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 4. kötet, 330. o.) 2. cikkének 3. pontjában szereplő fogalmára, sem pedig a biztosítási ügynökök és alkuszok fogalmára utalni, amelyre a biztosítási ügynökök és alkuszok (korábbi ISIC 630 csoport) tevékenységével összefüggésben a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő intézkedésekről és különösen az említett tevékenységekre vonatkozó átmeneti intézkedésekről szóló, 1976. december 13-i 77/92/EGK tanácsi irányelv (HL 1977. L 26., 14. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 46. o.) – amely irányelvek helyébe a 2002/92 irányelv lépett – 2. cikkének (1) bekezdése hivatkozik. Amint azt a főtanácsnok is kiemelte indítványának 46. pontjában, ezek az irányelvek az érintett szolgáltatásoknak az Unión belüli szabad mozgása elősegítésére irányulnak, és más célkitűzést követnek, mint a héairányelv. A vitatott fogalmak mint olyanok nem alkalmazhatók a héamentes ügyletek alkalmazási körének a héairányelv keretében történő meghatározására.

44 Ebből következik, hogy nem héamentes az az ügylet, amelynek lényege pusztán az, hogy a kárrendezést egy harmadik személyre bízzák anélkül, hogy ez a kiszervezés az ügyfelek biztosítási szerződések megkötése céljából történő felkutatásához, valamint az ügyfelek és a biztosító közötti, ugyanezen céllal történő kapcsolatteremtéshez kötődne.

45 A fenti megfontolások összességére figyelemmel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló, harmadik személy által a biztosítóintézet nevében és javára nyújtott kárrendezési szolgáltatások nem tartoznak az e cikkben előírt adómentesség hatálya alá.

A költségekről

46 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló, harmadik személy által a biztosítóintézet nevében és javára nyújtott kárrendezési szolgáltatások nem tartoznak az e cikkben előírt adómentesség hatálya alá.

Aláírások